

мрътвитѣ. Като шумъ на падащи листа въ късна есенъ едва се чувалъ тѣхния плачъ. Но ето че въ далечината се разнесълъ плѣсъкъ на весла, и бавно се приближила ладията на Херона. Замолилъ го Орфей да го пренесе заедно съ мрътвитѣ души на другия брѣгъ, но жестокиятъ лодкаръ отказалъ.

Ударилъ тогава пѣвецътъ на струнитѣ на своята златна китара, и нейнитѣ звуци се разнесли на широки вълни по мрачнитѣ брѣгове на Стиксъ. Очаровалъ той съ музиката си студения лодкаръ на мрътвитѣ. Унесълъ се Херонъ, вслушанъ въ дивната му пѣсенъ, подпрѣнъ на своето весло. Смекчилъ сърдцето му Орфей и влѣзълъ въ ладията. Блѣсналъ съ веслата лодкарътъ, и тя заплувала надъ тихитѣ води. Слѣзълъ на брѣга Орфей, засвирилъ и трѣгналъ по тъмнитѣ полета на подземния свѣтъ, а душитъ на мрътвитѣ се стичали отъ всички страни край него. Приблизилъ до трона на Аида, дръпналъ силно струнитѣ на златната си китара и запѣлъ. Той пѣлъ за своята любовъ къмъ Евридика, пѣлъ за щастливия си животъ съ нея въ свѣтлитѣ дни на пролѣтъта. Цѣлото царство на Аида слушало чудната пѣсенъ...

Но ето че все по-слабо почнали да звучатъ струнитѣ на златната китара, все по-тиха ставала пѣсенъта на Орфея и замрѣла като едва чути въздишка на дѣлбока скръбъ.

Пълно мълчание царѣло наоколо. Повдигналъ глава Аидъ и запиталъ Орфея, какво го носи въ неговото царство и що иска отъ него. Заклелъ се той въ свещенитѣ води на Стиксъ, че ще изпълни молбата на пѣвеца. „О Аидъ! — заговорилъ Орфей — всемогъщия владѣтелю, ти, който приемашъ насъ, всички смъртни, когато се свършатъ днитѣ на земния ни животъ! Не дойдохъ тукъ да гледамъ ужаситѣ, които изпълватъ твоето царство. Дойдохъ да те моля да пустнешъ пакъ на земята моята Евридика. Върни я отново къмъ жи-